

Jolanda Struik-Makkes: 'Levertranen - Mijn gevecht tegen kanker en miscommunicatie' Uitgeverij Boekscout, Soest 2016 ISBN:9789402223828 Zie ook: www.boekscout.nl (Dikke Darmkanker/Uitzaaiingen/ Medische missers/ Communicatie/ Emoties/ Voeding/ ED)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 138 pagina's opgebouwd uit mails waarmee de schrijfster haar omgeving op de hoogte hield van haar ziekte. Jolanda Makkes beschrijft hier hoe bij haar uitgezaaide dikke darmkanker werd geconstateerd, ze de medische molen inging en de miscommunicatie die daarbij het geval was, en wat die voor consequenties had.

Boekscout.nl: 'Op de dag dat Jolanda Struik, een sterke en positief ingestelde vrouw, de diagnose uitgezaaide dikkedarmkanker krijgt, slaat de harde werkelijkheid in als een bom. Vastberaden om deze ziekte te overwinnen, gaat ze de uitdaging aan. In dit boek betreft zij de lezer bij haar strijd, angsten en verdriet, en de 'missers' in de communicatie tussen de zorgprofessionals onderling én met de patiënt. Levertranen is een sterk, mooi en persoonlijk verhaal waar liefde, familie en kracht boven het onderwerp van haar ziekte staan. Het is vooral een krachtig pleidooi om de strijd tegen kanker nooit op te geven!'

Over de schrijfster:

Jolanda Struik-Makkes is geboren in Medemblik en woont met man Peter in Enkhuizen. Zie ook: <https://www.facebook.com/jolanda.makkes/about>
Boekscout.nl: "Als groepsleerkracht basisonderwijs had onze taal altijd al mijn interesse. Later, als communicatiemedewerkster, secretaresse en trouwambtenaar heb ik veel woorden aan het papier toevertrouwd. Mijn eigen gedachten ging ik pas onder woorden brengen, toen ik de diagnose 'uitgezaaide kanker' kreeg. Schrijven werd een manier om mijn achterban te informeren, maar vooral ook om mijn gedachten te ordenen en zaken deels te verwerken. Dat dit zou leiden tot mijn eigen boek had ik nooit kunnen dromen."

Wat viel op:

Hoezeer uitslagen en behandelingen weerslag hebben op het leven van een patiënt met kanker en hoe zwaar die zijn voor een patiënt. Hoe 'kleine dingen' gedurende een opname op gaan spelen.

Citaten:

Pag.17: 'Ik heb dus dikkedarmkanker: een tumor die mijn darm langzaam afsluit. Er is haast geboden, want anders ontstaat er een verstopping of perforatie van de darm en dat is een onwenselijke situatie. Het lijkt goed operabel, want het is niet doorgegroeid, ook niet in andere organen. Twee metastasen zijn er in de lever gevonden, klein maar wel aanwezig, respectievelijk 2 en 8,4 mm. Uitgezaaide dikkedarmkanker dus. Ik informeer ook naar mijn longen: "Is daar niets aangetroffen?" De arts antwoordt ontkennend. "Nee, de longen zien er goed uit".

Pag.78: 'Maar wat ben ik opgelucht. Ergens eind februari weten we pas echt wat de tweede kankersoort verder betekent in mijn leven, maar voorlopig houden we ons vast aan wat de artsen denken. Misschien is het een kluwen bloedvaten of gewoon 'niets'.

Pag.84: 'Geen goed nieuws. De twee plekjes, waar het allemaal mee begon, zien er inderdaad verdacht uit en lijken op nieuwe uitzaaiingen. Echter, deze MRI-scan is zo verfijnd, in de rechterkwab van mijn lever worden daarbij nog vijf kleine stipjes gezien, de kleinste is 1 mm. Dat betekent volgens de radioloog, dat de ziekte zich nog verspreidt in mijn lever. We schrikken ons kapot. Wat betekent dit dan? Ik vraag direct weer: "Hoe zijn mijn kansen? Hoe reëel is het, dat ik over tien jaar nog in mijn tuintje zit?" Volgens de radioloog was dit best reëel. Pfff!'

Pag.114: 'Ook loopt er een verpleegkundige op klompen tijdens haar dienst. Wel verantwoorde verpleegkundigenklompen, dat wel, maar ik hoor haar haar hele dienst over de afdeling sjokken. Ik begrijp niet dat ze dat zelf niet naar vindt, dat geklos. "Nee hoor, helemaal niet, maar irriteert het je?" "Nou ja, irriteren, ik hoor je wel de hele dag. Ik hoor nu bijvoorbeeld aan je loop, dat je moe bent". Maakt verder niet uit, maar stiekem erger ik me eraan.'

Boekscout.nl : 'Nu krijg ik geen voeding meer in de maag en darmen. Niets eten en/of drinken. Een hele opgave!

Na een paar dagen mag ik drie units vocht per dag. Ik kies voor wat yoghurt, een glas limonade en als derde een glas water voor de kleine slokjes tussendoor. Ik heb zo'n dorst. Praten is lastig, omdat mijn mond letterlijk bijna dichtgeplakt zit.

Ice-crunch, wat fijn, wat een oplossing. Ik denk dat ik er 's nachts minstens vijf keer om vraag, na een ritje naar het toilet. Ik lepel het voorzichtig naar binnen en mijn mond is iets minder droog.

Gesprekje tussen een verpleegkundige en een leerling, boven mijn hoofd:

"Kijk, dit is nou een subclavia. Daar loopt de voeding doorheen, en komt rechtstreeks in de bloedbaan. Als zo'n infuus moet worden verwijderd, moet je altijd goed opletten, dat de blauwe tip aan het einde van de lijn, meekomt. Als die blijft zitten, komt ie namelijk in de bloedbaan en dus uiteindelijk in het hart.

Je kunt je voorstellen dat dat niet best is"...

Zo, dat is niet mis. Ik heb weer wat om over te piekeren. Dat moet ik dus goed in de gaten houden als het zover is. Waarom denken mensen niet na over wat ze zeggen bij een patiënt die in zo'n situatie verkeert?

Ik vind dat ik niet echt opknap. Ik voel me elke dag zeker. Op zoek naar wat zekerheden en steun vraag ik aan een verpleegkundige of het wel goed komt met mij: ga ik hier dood, of kom ik ooit weer thuis? Haar antwoord zal ik niet snel vergeten: "Ik

weet het eigenlijk ook niet. Maar ja, de dokter heeft u TPV gegeven, dus heeft hij nog wel hoop". Zo, die is raak. Ben ik echt zo ziek dan?’

Recensies/Extra:

<http://www.gezondichtbij.nl/nieuws/article27839244.ece/Jolanda-Struik-vat-strijd-tegen-kanker-in-boek-Levertranen>